

Uväznená v mysli

Som Viky. Mám šesťnásť. Podľa mňa som tučná. A škaredá. Ale niektorí hovoria, že nie. Ale zase iní, že áno.

Začiatkom decembra som vošla do školy asi po dvoch mesiacoch. Bola som na operácii slepého čreva. Hneď nato som chytila angínu. V škole na mňa zazerali ako na novú. Nebolo mi to príjemné. Neriešila som. Zbadala som Zuzku a Moniku. Rozbehla som sa k nim. Po dvoch mesiacoch konečne s nimi! Jasné, že ma chodili navštevovať, ale nebolo to ono. „Neverím, že ťa vidím!“ otvorila náruč Monika a začala sa smiať. „Presne!“ pridala sa Zuzka. Usmiala som sa. Ako mi len tie moje baby chýbali! „Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, to je on! To je on!“ počula som kričať baby. Hneď som vedela, kto je ten on. Šlo o Andreja, môjho najlepšieho kamaráta. Je mi ako brat. Rozbehla som sa k nemu, že ho privítam. Nejak sa ku mne nemal. Navyše do toho začalo zvonieť. Blbé zvonenie prehlušilo môj chabý pokus o pozdrav. Po hodine som ho opäť zbadala. Šla som za ním, teraz už rozhodne, a silno ho objala. Mierne ma odsotil. „Andrej, čo sa stalo? Čo som urobila?“ nechápala som. „Nechaj, Oblina,“ zasmial sa. „Čo prosím? To komu hovoríš?“ vyvalila som na neho oči. „Tebe.“ úsmev mu stále nezliezal z tváre. Otočil sa. Nechápala som a len som tam tak stála a pozerala, ako odchádza. Chcelo sa mi plakať, kričať. V tej chvíli som však ledva dýchala. „Viky, čo sa deje?“ začula som za sebou Zuzkin hlas. „Andrej mi povedal, že som... Oblina.“ premáhajúc som odpovedala. „No, je pravda, že si pribrala. Ale to je v pohode. On je hnusný aj na nás, odkedy chodí s Mišou.“ zapojila sa do rozhovoru Monika. Miša, princeznička školy, po ktorej vždy Andrej šiel. Nech je už ako chce, ale toto nemusel. Navyše, práve on ma vždy ubezpečoval, aká som štíhla a pekná. Prečo zrazu toto? Zazvonilo na poslednú hodinu. Sily ma úplne opustili. Napísala som mame, že mi je zle a idem domov. Cestou domov som si kúpila cigi. Fajčiť som prestala. Ale toto chcelo jednu. Čoby jednu. Aj dvadsať! Zapálila som si a šla pomaly domov.

Cestou do izby som sa zastavila pri zrkadle. A uvidela som to, čo i ostatní. Utekala som na záchod, strčila si prsty do krku a vygrcala sa. V izbe som si opäť zapálila. Zapla som notebook a šla na Facebook. Dole buchli dvere. Mamina je doma. Zbehla som po schodoch a čo som uvidela, mi vyrazilo dych. V našej predsieni stojí potetovaný chlap a moja mama sa s ním objíma. Čo sa za tie dva mesiace obrátil svet hore nohami? „Zlatíčko, ty si doma? Ja som si myslela, že si u Zuzky.“ Stála som tam s otvorenými ústami a nechápavo si prezerala toho chlapa. „Filip, prosím, dôjdi zajtra. Ja vysvetlím teraz pár vecí Viky,“ povedala mama a otočila sa na neho „Oki, Ivi.“ dal jej pusku a odišiel. Zamierila som si to do kuchyne. Potrebovala som vodu a veľa. „Viky, pod' sem, musíme sa porozprávať,“ začala mama a ukázala na gauč. „Nie, mami, netreba. Chápem, odkedy tu otec nie je, našla si si nabijaka...“ povedala som chladným hlasom. „No, práve toto som chcela. Teda, nechcela som ti to hovoriť predtým. Bola si

v zlom stave a tie lieky... stále ťa uspávali.“ Nechápala som, o čom točí. „Mami, o čom rozprávaš?“ pomalými krokmi som sa k nej približovala „Tvoj otec... nedávno mal nehodu. Neprežil to.“ šepala, ale dost hlasno, aby som ju počula. Cítila som, ako mi po lícach stekajú slzy. „Nie, mami, že to nie je pravda, však sa vráti?“ podlomili sa mi kolená a spadla som na sedačku. Mama ma objala. „Idem do izby, chcem byť sama.“ Zavrela som sa a sklzla po dverách na podlahu. Ešte viac som sa rozplakala. Prišla som o otca, ktorý mi v svojej podstate vždy rozumel, nemusela som ani nič povedať a vedel, že sa niečo deje. Nemusela som ani o tom hovoriť. Vždy ma len objal a šepkal mi, že bude všetko v poriadku. Toľko spomienok s ním mám. Nie, toto musí byť sen. Najprv Andrej, potom ocko. Plakala som, až kým som nezaspala.

Týždeň som z izby vôbec nevychádzala, len som sedela nad fotkami. Baby ma prišli párkrát pozrieť, ale vždy som ich vyhnala, že chcem byť sama. Mama ma nenútila chodiť do školy, ani vyjsť z izby. Poznala, aké to je prísť o milovanú osobu. Keď mala pätnásť, pri autonehode jej zomreli obaja rodičia. Vraj mesiac preplakala. Prababka sa jej ujala a vychovala ju ako vlastnú. Najhoršie na tom bolo, že napriek všetkému do školy musím chodiť. Zajtra ráno sa stretávam so Zuzkou, a potom ideme po Moniku. Som zvedavá, ako to zase bude všetko prebiehať. Vliezla som do sprchy. Do zrkadla som sa radšej ani nepozerala. Pod teplou vodou sa mi uvoľnili všetky svaly. Po preplakanom týždni som sa prvýkrát trochu usmiala a uvoľnila. No keď som vychádzala, v zrkadle som zbadala samu seba. Bola som väčšia ako minule. Oči červené, tvar bledá. Aj keď som skoro nič nejedla, strčila som si prsty do krku. Naplo ma. Vyšla zo mňa žľč.

Do kuchyne som šla po pitie. „Konečne si vyšla z izby?“ prekvapil ma hlas zozadu. Vyľakalo ma to. Na pohovke sedel Filip. Mamininu hlavu mal na kolenách. Spala. Nechcem radšej vedieť, čo robili pred tým „Plakala kvôli tvojmu otcovi.“ oznámil mi. Asi videl môj výraz. „Neskús jej ublížiť! Lebo potom ja ublížim tebe.“ povedala som chladne a myslela som to smrteľne vážne. Moja mama si už dost vytrpela. „Ľúbim ju, nechcem jej ublížiť. Zato, že mám tetovania, hneď musím byť ten, čo ublíži každej žene.“ Neodpovedala som. Zobrala som si vodu a šla spať. Zbalila som si veci do školy a zaspala. Zajtra bude náročný deň.

Zobudilo ma klopanie. Nieкто klopал na dvere o piatej ráno. „Si normálny? Nevieš, kto si a čo chceš, ale pod d'alej.“ povedala som rozospato. „Prepáč, že ťa budím, Viky. Ja len že mama musí ísť do práce a bude tam až do zajtra. Tak sa dnes starám o teba ja... a aj tak o dve hodiny vstávaš...“ povedal Filip. „Fajn, ďakujem, že si mi to oznámil, dnes však idem už do školy,“ oznámila som. „Viem, ale po škole prídem po teba a budeme tu a môžu tu prespať aj tvoje kamošky. Asi nebudeš chcieť byť sama s maminým priateľom.“ „To je v pohode. Môžno ťa aspoň spoznám a zistím, ako si ukradol mojej mame srdce.“ usmiala som sa a zase ľahla a zaspala. Budík ma zobudil ako vždy - presne. Chvíľu som ešte ležala a rozmýšľala, či vôbec dokážem vojsť do tej

budovy. Z rozmýšľania ma vytrhla SMS. *O 10 min som u teba :** Zuzka. Vyletela som z postele a dala na seba prvé rifle, čo som našla. A tričko. S dlhým rukávom.

Keď som sa včera rezla, bolo to také uvoľňujúce. Lepšie ako sprcha. Aspoň som mala taký pocit. Z izby som vyšla práve, keď pri vchodových dverách zvonila Zuzka. „Ja otvorím, ty sa choď najesť!“ zakričal na mňa Filip. „Nechcem jesť.“ V rýchlosti som schádzala po schodoch. „Ale chceš. Nehádam sa a poďme!“ Rýchlo som do seba nahádzala sendviče. Pri dverách ma naplo. Utekala som na záchod, vygrcala sa, umyla si zuby. „Ahoj. Prepáč, musela som sa prezliecť. Zašpinila som sa.“ zaklamala som a objala ju. „Viky, ty vôbec niečo ješ? Lebo vôbec tak nevyzeráš.“ Pozrela som do zrkadla na chodbe. Opäť na mňa hľadelo bacuľaté dieťa. Usmiala som sa a ťahala ju von, lebo aj tak sme už meškali. Pri vychádzaní z domu som sa skoro zabila na ľade. Jasné. Zabudla som. Je december.

Andrej prechádzal popred moju triedu. Niečo mi chcel. Zastavil ma za boľavú ruku. Vytrhla som sa a kráčala ďalej. Na chémii som totálne zaspávala. Zvyšné predmety ubehli rýchlo. Andrej sa ma ešte pokúšal na chodbách zastaviť, ale zakaždým som sa mu vytrhla alebo ho rýchlo obišla. Vonku som si musela zapáliť. Zašla som na prázdne parkovisko, opäť si pripálila a vyfukovala biely dym. Po malých šlukoch som si ju vychutnávala. „Zase fajčíš? Ja som si myslel, že si prestala,“ ozval sa za mnou chlapčenský hlas. „Áno, máš s tým problém?“ ani som sa neobzrela. Vedela som, že za mnou stojí Andrej. „Nie, je to tvoj život.“

„Hej a ty tu teraz zavadzias. Tak vypadni,“ oznámila som sucho.

„Čo si našťvaná?“

„Nie som!“ skočila som mu do reči, „Tak ja som tu pre teba bola vždy, keď si potreboval a kvôli nejakému frajerovi by som ti nenadávala. Ty si na vine, že sa nemôžem pozrieť na seba do zrkadla! Vždy som počúvala tie tvoje nudné reči o tej krave, aká je perfektná. No jedno ti poviem. Možno má peknú postavu a čo ja viem čo ešte. No nemá srdce. Nevie, čo je to ľúbiť. Využíva ťa! Pozri, ako si sa zmenil! Pozri sa na seba láskavo a potom sa staraj do druhých a vyčítaj im, že fajčia! A to len a len kvôli tebe.“ zakončila som svoj monológ a rázne odišla.

Doma bol iba Filip. Hneď som vybehla hore. Bola som sama na seba úplne našťvaná, že som nezvládla situáciu. Zo skrinky som vyťahovala všetky sladkosti a nahádzala ich do seba. Pri poslednom kúsku som opäť musela utekať na záchod. Vypláchla som si ústa, otvorila v izbe okno, vybrala cigarety a zapálila si. „Vie mama, že fajčíš?“ prekvapil ma nečakane Filip. Ako sa dostal do mojej izby?! „Nenaučili ťa klopať?“ ignorovala som otázku. „Dvere boli otvorené,“ oznámil. „Nie, nevie a dúfam, že jej to nepovieš,“ pozrela som na neho váhavo. „Nie, nepoviem. Verím, že dostaneš rozum a prestaneš. No, ale kvôli inej veci som prišiel. Chcem, aby si šla so mnou kúpiť mame darček.“ Skoro mi vypadla cigareta. Aj ja som jej chcela kúpiť darček. Nenapadlo mi, že to berie s mamou

tak vážne. „Jasné, žiaden problém,“ usmiala som sa a poslednýkrát si potiahla a špak zahodila. Oprela som sa o jeho ruku a zoskočila z rímsy. Bol chvíľu prekvapený, no nakoniec sa potešil. „Pôjdeš si som mnou pozrieť nejaký film? S ockom sme vždy večer pozerali, keď bola mama preč,“ navrhla som. Pri slove otec ma strašne začali štípať oči. Ako keby to bolo zakliate slovo. Filip si to všimol a objal ma. „Psst, všetko bude v pohode. Úsmev, Viky.“ A vtedy sa mi spustili slzy. Toto mi vravieval aj on. „Ty nás už neopustíš, že?“ hlavu som mala zaborenú do jeho hrude a vzlykala som. „Nie, neopustím vás... Hm. Idem vybrať nejaký film. Horror či komédiu?“ „Radšej komédiu.“ On odišiel a ja som sa chcela ísť umyť. V sprche som sa nemohla pozerat' na svoje brucho. Ako prvé som zobrala žiletku a silno ňou prešla po bruchu. Zjavila sa červená tekutina. Pocítila som úľavu. Zmyla som krv a umyla si vlasy.

Vianoce ubehli rýchlo. Zrazu prišla jar. Všetko kvitlo a rástlo. Tak ako aj moje jazvy a moja nechúť žiť. Našla som si miesto na premýšľanie, kde sa môžem vždy vyplakať. Aj teraz som tu a rozmýšľam, prečo vlastne ešte žiť. Či to má zmysel sa trápiť a plakať. Andrej zo mňa urobil v škole chuderu. Nechápem, ako sa mu to podarilo. Plačem a režem sa kvôli tomu celé dni a noci. Nejem, a keď aj hej, tak všetko vyvrátim. Mama už začína niečo tušiť, ale teraz ju veľmi zamestnáva práca. Filip mi stále opakuje, že som chudá ako trieska, že ma nie je pomaly ani vidieť. No ja sa pozriem do zrkadla a vidím stále to bacuľaté dieťa. Monika a Zuzka išli na mesiac do Írska. Ani sama neviem načo. Som tu sama. Úplne sama. A preto chodím aj sem. Lebo aj tá budova je opustená ako ja. A zo strechy je krásny výhľad. Fajčím.

Nečakane ma vyľakali kroky na schodoch. Zasmiala som sa svojmu strachu. Čo riešim? Nech ma aj zabije. Aspoň budem mať konečne pokoj. „Myslel som, že len ja poznám toto miesto,“ ozval sa za mnou chalanský hlas. Blondiak, krásne modré oči, meral asi stoosemdesiat. Obtiahnuté čierne rifle a čierne tričko s nápisom *This world scares me*. Usmial sa na mňa. Podišiel bližšie. „Prepáč, asi chceš byť sám. Ja už pôjdem.“ Pomaly som sa zdvíhala. „Nie, nemusíš. Som rád, že niekto pozná toto úžasné miesto. Inak, som Adam,“ povedal a nastavil mi ruku „Viky.“ Opätovala som podanie. Sadli sme si vedľa seba a pozerali na zapadajúce slnko. Vytiahla som si ďalšiu cigaretu. Ponúkla ho. Nezobral. „Prečo fajčíš?“ spýtal sa.

„Triedim si pri tom myšlienky.“

„Nefajči. Také pekné dievča... Nehodí sa ti to.“ hovoril a pritom pozeral pred seba.

Schuti som sa zasmiala: „Tento vtíp bol dobrý.“

„Nebol to vtíp.“ nedal sa.

„Okej, ja idem domov,“ vyfúkla som posledný ťah.

„Prídeš aj zajtra?“

„Chodievam tu vždy.“ povedala som trošku tichšie, ale zase tak, aby ma počul.

„O takomto čase?“ ešte stále uprene pozeral pred seba.

„O štvrtej som tu.“ váhavo som sa usmiala a kráčala k schodom.

„Budem tu na teba čakať.“ konečne sa obrátil a pozrel na mňa.

„Okej. Vidíme sa zajtra.“

V škole som nerozmýšľala nad ničím iným, len nad Adamom. Bol svojím spôsobom zvláštny. Tešila som sa, že ho dnes zase uvidím. Chcela som sa o ňom veľa dozvedieť. Vošla učiteľka do triedy a až teraz mi napadlo, že nemám učebnicu matematiky. „Pani učiteľka, prepáčte, zabudla som si učebnicu v skrinke.“ oznámila som „Dobre, choď si po ňu.“ povedala a otočila sa k tabuli. Vyšla som z triedy a smerovala k svojej skrinke.

Vo vnútorných vrátkach mám svoje obľúbené fotografie. Zadávala som sa na ne. V druhom rade skriniek niekto bol. Hádali sa. Znelo to dosť naštvane.

„Prečo ju zrazu tak brániš?“ Ten hlas som poznala. Bola to Miša.

„Lebo tu bola pre mňa skôr ako ty a už jej nechcem viac ubližovať.“ Spoznala som Andrejov hlas.

„To ty si ju nazval tlstou!“ nedala sa Miša. Hlas sa jej triasol plačom.

„To kvôli tebe! Lebo na všetkých musím nadávať, aby si si ty hladkala svoje dokonalé ego. Ja už Viky nebudem ubližovať. Je pre mňa ako sestra. A už ma dosť bolí, že sa mi kvôli tebe vyhýba. Proste je koniec!“

Neverím! On jej dal kopačky kvôli mne?

„Ešte ma nikto takto neurážal!“

„Tak dokáž opak. Zmeň sa! Ináč bude koniec.“ Odchádzal. Kroky sa blížili ku mne. Našťastie som bola pri záchodoch. Rýchlo som do jedného vbehla. Keď bol vzduch čistý, nasmerovala som si to k svojej skrinke. Miša tam skutočne plakala. Budem ju ignorovať, vravím si v duchu. „Prečo ja? Som taká odporná na všetkých?“ zrazu sa opýtala pomedzi vzlyky. Poobzerala som sa, či sa to nepýta náhodou niekoho iného. „To sa pýtaš mňa?“ odpovedala som jej otázkou. „Hej, však nikto iný tu nie je. Viky, prepáč mi všetko, čo som ti zle urobila.“ Zdvihla hlavu, oči mala červené a špirálu rozmazanú po tvári. „Ty ho musíš veľmi ľúbiť,“ povedala som si tak trochu aj pre seba. „Nie. Ja ho milujem. On ma pochopil. Pri ňom som naozaj šťastná. Môžem byť pri ňom nenamaľovaná, len v tepláčkoch a v tielku a aj tak mi povie, že som nádherná,“ vzlykala. Práve ju nemám v láske, ale nedalo mi. „Postav sa a pod’ som mnou,“ podala som jej ruku a zdvihla ju na nohy. Šli sme na dámske. Sadla si na umývadlá a začala som jej umývať tvár, trochu ju učesala, jemne namaľovala. „Teraz sa pozri do zrkadla.“ Trochu váhavo sa na seba pozerala. Vždy si toho na ksicht dávala veľa. Teraz mala len špirálu a trochu púdro. „Ďakujem,“ šepla, „nemôžem uveriť, že som to ja.“ Otočila sa a objala ma. „To je v pohode,“ opätovala som jej objatie. „Ako mám ale získať zase Andreja?“ spýtala sa. „Mala by som jeden nápad...“

Učiteľke asi bolo jedno, že polku hodiny som tu nebola. Čo vám poviem - stredná. Sadla som si. Po chvíli sa zapol školský rozhlas. *Chcela by som vám niečo oznámiť. Volám sa Michaela Baloghová. Asi ma dobre poznáte. Chceme vám oznámiť, že šialene milujem Andreja Marka. Andrej, urobím kvôli tebe*

všetko. A ešte sa chcem ospravedlniť Viki Ferlovej za všetko, čo som o nej zlé povedala. Celá trieda sa otočila na mňa. Povedala som jej, aby mu verejne vyznala lásku. To ospravedlnenie dodala už sama. Som tomu ale rada. Zvonilo. Konečne posledná hodina.

Bolo 15:55. Ponáhľala som sa. O päť minút ho uvidím. Celkom som sa tešila. Sedel tam a čakal na mňa. Kráčala som potichu, aby ma nepočul. Už som bola skoro pri ňom, keď sa vtom otočil a stiahol ma do objatia. „Ahoj,“ šepol mi do ucha „Ahoj,“ šepala som tiež. Sadli sme si a začali sme sa rozprávať najprv o tom, ako sa máme a čo sme robili celý deň. „Povedz mi niečo o sebe... teda skôr všetko,“ navrhla som. Zvážnel: „Vážne chceš vedieť všetko?“ Iba som prikývla. „Dobre teda. Predtým sme bývali v Nitre. Tam som mal partiu. A dosť zlú. Boli závislí od heroínu. A ja som skoro do toho spadol. Keby ma rodičia neprichytili, ako si pichám a nezobrali ma preč z toho miesta, bol by som mŕtvy. A potom sme sa presťahovali sem. Nemo som na neho pozerala, nevedela som, čo povedať. „Teraz ty. Prečo chodíš sem? A prečo sa režeš?“ prudko zdvihol obočie. Otvorila som nemo ústa. Ako si to všimol? Čo? To nie je možné. Všetkým mám stále dlhé rukávy. „Čo..., ako o tom vieš?“ spýtala som sa. „Stále sa škrabeš a nosíš dlhé rukávy, aj keď je teplo. „Tak odpovedz mi, prečo?“ trochu sa priblížil. „Ja som sa začala rezať kvôli svojej postave, lebo v škole sa so mnou môj najlepší kamarát prestal baviť,“ povedala som. Chytil mi ruku. Priblížil sa tvárou bližšie a povedal: „Si krásna. A tí, čo hovoria niečo iné, sú slepi.“ Rozpršalo sa. V mobile vyhľadal pesničku. Hrajúci telefón položil na podlahu. Ruku mi stále nepúšťal. Postavil sa a stiahol ma so sebou. Jemne sa o mňa oprel. Tancovali sme. Až do konca pesničky. Potom som si chcela zapáliť. Vytiahol mi cigaretu spomedzi prstov a zahodil ju. Pozerala som na neho ako na zjavenie. Ale súhlasila som. Už som musela ísť domov, tak som ho objala a chcela už ísť, ale zastavil ma. „Dáš mi číslo?“ trochu sa mu klepal hlas. „Podaj mi tvoj telefón.“ Naťukala som číslo a šla. Cestou som úplne zmokla. Začínala som kašľať. „No ty vyzeráš. Zajtra zostávaš doma,“ povedala mama, keď ma uvidela. „Ale ja nemôžem,“ namietala som. „A to už prečo?“ zdvihla obočie. Čo jej mám povedať? „Lebo.“ „Zostávaš doma a teraz sa choď umyť. Ja ti zatiaľ urobím čaj.“ usmiala sa a odišla do kuchyne. V kúpeľni som sa pozrela do zrkadla. Povedal mi, že som vraj krásna. V zrkadle som to však nevidela. Žiletkou som si silno prešla po stehne. Zase tá úľava. Mama priniesla čaj a ovocie. Vypila som čaj, ale ovocia som sa nedotkla. „Prečo nechceš ovocie?“ „Nie som hladná.“ odpovedala som a pozerala radšej do notebooku. „Viky, si vážne v poriadku?“ opýtala sa ma a videla som v jej očiach starosť o mňa. „Som. Mala by si ísť spať. Zajtra ideš zase na služobku,“ usmiala som sa, aj keď mi veľmi do úsmevu nebolo. Odišla bez slova. Zazvonila mi SMS. Neznáme číslo. *Ahoj. Mozem po teba dojsť pred školu? Teda, keď mi povies, kam chodis do školy. :) Adam*

Usmiala som sa nad správou a hneď aj odpísala *Ahoj. Som chora. Možno niekedy inokedy. :/* Odoslala som a čakala, čo napíše. Napísal. *No... Nechcem sa*

vtierat, ale.. mozem prist k tebe? Vyvalila som oči. „Mami, Filip, prosím, poďte sem.“ zakričala som. Rýchlo obidvaja prišli a naraz sa opýtali: „Čo sa deje?“ Bolo to celkom komické. „Mohol by zajtra dôjsť k nám jeden môj kamarát?“ opýtala som sa a nervózne som sa hrala s prstami. „Kto to je? Ako sa volá? A je zo školy?“ začala mi mama klásť otázky. „Je to kamoš. Volá sa Adam a nie, nie je zo školy,“ s úsmevom som odpovedala. Mama chcela niečo povedať, ale Filip jej zakryl ústa rukou a povedal: „Jasné, že môže dôjsť. Aj tak som doma.“ Mama chcela namietajúť, no Filip ju otočil smerom k sebe a dal jej pusu. Potom sa pozrel na mňa a poprial mi dobrú noc. Nevieť prečo, ale strašne mi Filip pripomína môjho otca. Celá natešená som skoro zabudla odpísať. *Pytala som sa mami. Mozes :) Bude tu aj jej priateľ, ale on je v pohode. Byvam na Zvončekovej 16. :) Kedy asi dojdeš ? Čakala som na odpoveď, no medzitým som zaspala. Ráno som sa zobudila o pol jednej poobede. Prvýkrát v živote som tak dlho spala. To robí asi to, že som chorá. Pozrela som na mobil. Svietila mi tam správa. Od Adama. U teba o pol druhej. Pozrela som ešte raz na hodinky. Mám ešte hodinu. Zavrela som oči a zase zaspala. Zobudila som sa na klopanie. „Ďalej.“ Bolo pol druhej. Dokelu. Adam tu už možno je. Otvorili sa dvere a v nich stál Adam.*

„Ahoj, dúfam, že som ťa nezobudil,“ opýtal sa ma nespelo.

„Možno trošku. Sadni si, ja sa idem trošku upraviť.“

„Nemusíš, si krásna aj takáto.“ povedal.

„Odkedy si tu?“ opýtala som sa ho, aby som odbehla od témy.

„Od jednej. Baval som sa aj s Filipom. Sadli sme si. Je v pohode.“ usmial sa.

Vošla som do kúpeľne, pozrela sa do zrkadla a sama seba som sa zľakla. Chlapec je buď slepý, alebo si robí zo mňa srandu. Ešte chvíľu som hľadela na seba, potom som zobrala žiletku a rezla sa na zápästí, stehne a na bruchu. „Si normálna?!“ skríkol spoza dverí na mňa Adam. Otočila som sa a nevedela, čo povedať. „Si chudá ako trieska, vyzeráš ako mŕtvola! Ty potrebuješ psychiatria! Keby to vedel Filip a tvoja mama, tak tu už dávno nie si. Spamätaj sa, prosím. Už kvôli mne. Nemôžem sa na teba pozeráť. Taká fajn baba a takto si ničí život! Záleží mi na tebe! Prepáč, idem...“ otočil sa a odišiel. Spustila som sa na zem a rozplakala sa. „Aj mne na tebe záleží,“ šepľala som. Plakala som. Nedokázala som sa pozrieť na seba už len zo strachu, že mal pravdu. Pravdu, že som si sama ničila telo, zdravie, ktoré nebolo na tom tak, ako som videla. Postavila som sa a pozrela do zrkadla. Mal pravdu. Bola som ako mŕtvola. Len koža a koža. Bol to hrozný pohľad. Išla som do kuchyne. Filip tam niečo varil. „Môžem dostať jesť?“ Otočil sa a vyvalil oči: „Ty chceš jesť? Neverím, že to počujem práve od teba.“ Usmiala som sa a sadla si k stolu. V duchu som si opakovala: Musíš jesť pomaly, inak všetko zase vyvrátiš a Filip na to dôjde. Opakovala som si to asi stokrát. Naložil mi len polievku. Asi niečo tuší, no neriešila som. V izbe ma trochu naplo. Už som utekala nad misu, no zastavila som sa. Nie, ja sa musím naučiť zase jesť. Už len kvôli sebe. Väčšinu dňa som sa rozprávala s Filipom.

Neriešil, prečo Adam odišiel tak rýchlo, a zato som mu bola vďačná. Večer sme pozerali Batmana. Zistili sme, že je to náš obľúbený film. Celkom ma to unavilo. Len som na chvíľu zavrela oči a zaspala som.

Zobudila som sa na hladkanie ruky. Otvorila som oči a uvidela Adama. Pozeral sa na mňa a usmieval sa. Bola som vo svojej posteli. Asi ma Filip preniesol. „Dobre ráno. Prepáč mi za ten včerajšok. Nezvládol som to, keď som to videl,“ povedal potichu. Odhrnul mi rukáv zo zápästia a pobožkal mi ranu. Prinútil ma, aby som si ľahla. Vyhrnul mi tričko a pobožkal mi rany na bruchu. Ľahol si vedľa mňa a objal ma okolo ramien. Hlavu som dala na jeho hrud'. Počúvala som, ako mu bije srdce. „Viky? Ja viem, že je skoro, ale asi ťa ľúbim,“ zrazu povedal. „Adam. Asi aj ja teba ľúbim,“ povedala som. Obidvaja sme boli zmätení. Poznali sme sa krátko, ale mne strašne záležalo na ňom a jemu na mne. Pobožkali sme sa a mnou prebehla elektrina. Ležali sme a rozprávali sa o všetkom možnom, o detstve, škole, priateľoch. Filip nás zavolať na večeru. Ja som jedla zase iba polievku. Oni si objednali pizzu a pozerali futbal. Som rada, že si rozumejú. „Mal by som už ísť. Je neskoro,“ oznámil mi Adam. Chcela som niečo povedať, no prebehol ma Filip. „Nemusíš. Kludne môžeš prespať tu. Však zajtra je sobota. Vráti sa aj Iva. Tak ťa rovno môže Viky zoznámiť.“ dodal s úsmevom a plnými ústami. Usmiala som sa. Dojedli sme. „Ide sa spať, mládež. A žiadne blbosti.“ žmurkol na nás Filip. Adam ma zobral na ruky. V izbe ma položil na posteľ. „Ide sa spať, princezná.“ Dal mi pusku na čelo a ľahol si vedľa. Hlavu som položila na jeho hrud' a zaspala. Ráno som sa zobudila skôr. Sledovala som, ako spí. Bol zlatý. Išla som mu dať pusku, no prebehol ma. „Ako vidím, už dávno nespíš,“ zasmiala som sa. Išla som sa prezliecť. Zavrela som sa do kúpeľne. Pozrela som sa do zrkadla. Nie na postavu, ale na tvár. Bola šťastná. Som šťastná, konečne, po toľkých mesiacoch. Zavrela som oči a užívala si pocit šťastia. Pocítila som ruky na svojich bokoch. Zobrala som mobil, zapla foťák a odfotovala nás, ako mi dáva pusku na líce. Dala som si to na tapetu. Počula som buchnutie dverí. Mama je doma. Zbehla som dole, hodila sa jej okolo krku. Predstavila jej Adama. Zdalo sa mi, že sa jej páči. Zostal na obed. Chodil k nám každý deň. Zoznámila som ho s Monikou a Zuzkou, keď sa vrátili. Všetko bolo krásne. Pomáhal mi so školou. Bol úžasný a vedel tak dobre vysvetliť. Kvôli nemu som konečne mala na vysvedčení dobré známky. Prišlo leto. Bála som sa nosiť šortky alebo krátke tričká. Jazvy bolo dosť vidno. Nosila som legíny a dlhé tričká. Začala som normálne jesť a s postavou som sa prestala trápiť.

Dnes máme s Adamom výročie. Sme spolu tri mesiace. Idem mu asi niečo kúpiť. A ešte sebe kávu. S Adamom sa stretávame o piatej na našom mieste. V CafeColor majú tú najlepšiu kávu, aspoň podľa mňa. Vošla som dnu a čo som uvidela, mi vyrazilo dych. Adam sedel v boxe s nejakým dievčaťom. Brunetou. Pohládil jej ruku. Nákupne tašky mi spadli a všetci hostia sa otočili na mňa. Aj Adam a tá bruneta. Pustil sa jej. Náhlil sa ku mne. Rýchlo som zodvihla veci a utekala von. „Viky, počkaj, vysvetlím ti to.“ kričal za mnou. Otočila som sa a zakričala: „Nič mi nemusíš vysvetľovať. Len si sa so mnou hral. A ja som ti

verila. Nechcem Ťa už vidieť!“ rozplakala som sa a utekala domov. Doma, našťastie, nikto nebol. Strašne som plakala. Nemohla som uveriť, že som mu natoľko dôverovala. Bolelo to, a hlavne preto, že som ho ľúbila. Chcela som zomrieť. Vošla som do kúpeľne. Nič iné som neriešila, iba seba. Nechcela som cítiť tú veľkú bolesť v srdci. Schmatla som žiletku a čo najsilnejšie a najrýchlejšie som si prešla po zápästí. Začalo strašne krváčať. Nadýchla som sa a vydýchla. Zavrela som oči. Chcela som ich otvoriť, ale všade bola tma.

Z diaľky bolo počuť pípanie. Strašne ma bolela ruka. Otvorila som oči. Nad sebou som mala biely strop. „Keď toto je nebo, tak sa chcem vrátiť na zem.“ povedala som. „Viky, konečne si sa prebrala,“ počula som chlapčenský hlas. Otočila som sa a zazrela Adama. Oči mal červené. On plakal? „Prosím, choď preč,“ vyšlo zo mňa. „Nie. Ja ti to chcem vysvetliť. Keby si si to nechala vysvetliť vtedy, nemusela by si byť tu. To dievča je moja sestra. Odchádzala na vysokú, tak sme boli ešte poslednýkrát spolu. Keď si nás videla, práve som sa s ňou lúčil. Chcel som ti to vysvetliť, ale utiekla si. Myslel som, že si na našom mieste. Utekal som tam. Nebola si tam však. Bežal som k tebe domov. Klopal som, no nikto neotváral. Skúsil som dvere. Boli otvorené. Vošiel som. Hľadal som Ťa po celom dome, a keď som Ťa videl ležať s podrezanými žilami, myslel som, že sa zrútim. Našťastie si ešte dýchala. Rýchlo som zavola pohotovosť. Priviezli Ťa sem a oznámili tvojim rodičom, že si sa rezala aj skôr...“ Prerušilo ho otváranie dverí. Bola v nich mama a Filip. „Nechám vás samých, potom ešte prídem.“ Pobožkal ma na čelo a odišiel. „Prečo si mi nič nepovedala?!“ plakala mama, „Prečo si nepovedala, že sa režeš. Šli by sme spolu k odborníkovi!“ Nezniesla som pohľad na ňu a na jej výčitky. Pozrela som bokom na stenu a so zaťatými päťami z posledných síl vyriekla: „I don't need therapy... I need a hug.“ Mama ma silno objala. Filip sa pridal. „Prepáč, mami. Keby som si nenamýšľala, že ma Adam podvádza a dala si všetko vysvetliť, nič by sa nestalo. Sľubujem, že už nikdy neurobím takú blbosť.“ šepľala som a dala pusu aj mame, aj Filipovi. Z nemocnice ma pustili o tri dni. Potom som si užívala leto s Adamom, Monikou, Zuzkou. Som rada, že do môjho života prišiel Adam. Bez neho by som to nikdy nebola zvládla.

Ako som si tak prezerala fotky na školskej skrinke, vyrušili ma z rozmýšľania niečie hlasy. Vo vedľajšom rade sa niekto nahlas rozprával. Dvaja štvrtáci. Neriešila som, schmatla učebnicu a šla do triedy. Moje predstavy o dokonalejšej láske sa rozplynuli ako vyfúknutý biely dym z cigarety.

Martina Repková, 15 rokov
ZŠ Karloveská, Bratislava
1. miesto